

Sygn. akt: I C 602/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>Katarzyna Wencka</i>
Protokolant:	<i>Monika Kosobko- Derehajło</i>

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2015 r. w Bielsku Podlaskim

sprawy z powództwa (...) ***Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.***

przeciwko ***M. N.***

o zapłatę

Oddała powództwo.

Sędzia:

Sygn. akt I C 602/15

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. domagał się zasądzenia od pozwanej M. N. kwoty 8656,66 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł nadto o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając żądanie pozwu powoływał się na umowę bankową o nr (...) z dnia 21 kwietnia 2008 roku zawartą pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. a pozwaną, na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w umowie. Podnosił, że pozwana M. N. nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, a następnie wierzyciel pierwotny wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty pieniężnej jednocześnie informując pozwanego, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania wierzycielność zostanie przelana na rzecz powoda. Wskazał także, że wobec nieuregulowania przez pozwanego zadłużenia, w dniu 29 czerwca 2010 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. umowę przelewu wierzycielności, cedując na powoda całość praw i obowiązków z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Odnosząc się do sposobu określenia kwoty zadłużenia pozwanej, stanowiącej wartość przedmiotu sporu, powód podał, że wynosi ona 8656,66 zł, w tym należność główna w wysokości 4407,90 złotych oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 4188,76 złotych, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzycielności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z w/w umowy oraz

odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową oraz należności uboczne naliczone przez wierzyciela pierwotnego w kwocie 60 zł. Według powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanej M. N. jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z dnia 13 kwietnia 2015 roku, podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Powód podkreślił, że osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej mu wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji. W konkluzji strona powodowa podała, że pismem z dnia 20 marca 2015 roku wezwała pozwaną do zapłaty, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane.

Pozwana M. N. wносиła o oddalenia powództwa. Nie kwestionowała, że łączyła ją umowa o bankowa o nr (...) z dnia 21 kwietnia 2008 roku z poprzednim wierzycielem. Podnosiła jednak zarzut przedawnienia roszczenia. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia wskazała, że dochodzone przez powoda roszczenie ma charakter okresowy, które stosownie do art. 118§1 kc przedawniają się z upływem 3 lat, również roszczenia akcesoryjne- odsetki są przedawnione. W międzyczasie, ani powód, ani poprzedni wierzyciel nie podjął czynności, które skutkowałyby przerwaniem biegu przedawnienia. Z ostrożności procesowej pozwana wносиła, w razie uwzględnienia przez Sąd powództwa, o nieobciążanie jej kosztami procesu w sprawie z uwagi na jej sytuację materialną, po zajęciu przez Komornika należności alimentacyjnych do jej dyspozycji pozostaje niewielka kwota.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że pozwana M. N. i poprzedniego wierzyciela (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. łączyła umowa bankowa (umowa kredytu) o nr (...) z dnia 21 kwietnia 2008 roku (przyznane).

Pozwana nie spłaciła należności przyznanej jej na podstawie w/w umowy. (przyznane).

Poza sporem pozostaje także, że powód na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 czerwca 2010 roku nabył od poprzedniego wierzyciela wierzytelność wobec pozwanego z tytułu umowy nr (...) z dnia 21 kwietnia 2008 roku, na którą składały się następujące kwoty: 4407,90 złotych- kapitał, 4188,76 złotych – odsetki i 60 złotych-koszty. (k- 9-18– umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 29 czerwca 2010 roku wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji).

W dniu 13 kwietnia 2015 roku strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych i funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...), w którym oświadczyła, że w dniu 29 czerwca 2010 roku nabyła od (...) Banku S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec dłużniczki M. N., wynikającą z umowy kredytu z dnia 21 kwietnia 2008 roku, zaś wysokość zobowiązania dłużniczki według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu wynosiła łącznie 8656,66 złotych, w tym należność główna -4407,90 złotych i odsetki -4188,76 złotych. (k-8).

Zgodnie z art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.(§ 2).

W myśl natomiast art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:)

Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta)

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Powództwo podlegało oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, że choć pozwana nie kwestionowała faktu łączącej jej z pierwotnym wierzycielem umowy bankowej, na którą powołuje się strona powodowa, jednakże na datę zamknięcia rozprawy w aktach sprawy brak było nie tylko umowy, regulaminu lub innych dokumentów, z których wynikają wierzytelności, na które powołuje się powód. W kontekście powyższego, trudno przyjąć by powód w sposób należyty wykazał zasadność roszczenia, albowiem braki w zakresie dowodów uniemożliwiają Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozewm należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek.

Zdaniem Sądu takim dowodem nie jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu dotyczący wierzytelności wobec dłużniczki M. N., wynikającej z zawartej w dniu 21 kwietnia 2008 roku umowy kredytu. Fakt, że z mocy art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych nie powoduje jednak sam w sobie podstawy do uwzględnienia powództwa. Pamiętać, bowiem należy, że domniemanie prawne z art. 244 § 1 kpc w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 roku w sprawie I ACa 652/12).

Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniami prawnymi, że wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w tym przepisie stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i podlega ścisłej wykładani. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 7 października 2009 roku, sygn. akt III CZP 65/09).

Po wtóre, nawet gdyby przyjąć, że kwota dochodzona pozewm została ustalona w sposób prawidłowy, to -w ocenie Sądu- pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z przepisem art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Wierzyciel chcąc zapobiec przedawnieniu musi doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia zgodnie z art. 123 k.c. Przepisy art. 123 k.c., przewidują trzy grupy przyczyn (zdarzeń) powodujących przerwanie biegu terminu przedawnienia. Zgodnie z limitatywnym wyliczeniem zawartym w tym przepisie, przerwanie biegu terminu przedawnienia następuje przede wszystkim poprzez każdą czynność dokonaną przed właściwymi, wskazanymi w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. organami powołanymi do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia i z takim przypadkiem mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Organami, o jakich mowa w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., są bez wątpienia sądy powszechne, sądy polubowne oraz komornicy sądowi. Podobne znaczenie ma żądanie ustalenia roszczenia, zaspokojenia w postępowaniu wykonawczym (egzekucyjnym) i zabezpieczenia roszczenia według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego (art. 730 i n. k.p.c.).

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał za zasadny podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia.

Uznając zatem, że roszczenie dochodzone przez powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. związane jest z działalnością gospodarczą pierwotnego wierzyciela należy stwierdzić, że jest już ono przedawnione. Powód wytoczył bowiem powództwo 17 kwietnia 2015 roku, natomiast 3-letni okres przedawnienia upływał już nawet po nabyciu przez powoda wierzytelności przysługującej wobec pozwanej, czyli po 29 czerwca 2010 roku.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd orzekł art. 513 kc w zw. z art. 118 kc jak w sentencji wyroku.